

Arrest

nr. 174 041 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 26 november 2015 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) vastgesteld dat de Franse autoriteiten een visum aan de verzoekende partij hebben afgegeven op 28 september 2015.

De gemachtigde van de staatssecretaris verzocht op 25 januari 2016, gelet op artikel 12.4 van de Europese Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening), de Franse autoriteiten om de terugname van de verzoekende partij.

Op 15 februari 2016 verklaren de Franse autoriteiten, gelet op artikel 12.2 van de Dublin-III-verordening zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 29 april 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A. F.
voornaam : A.
geboortedatum : 08.12.1993
geboorteplaats : Caadley
nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 26.11.2015 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn geboorteakte voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 28.09.2015 een Schengen-visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten in Djibouti. Het visum werd afgeleverd op 28.09.2015 en was geldig voor 60 dagen.

Op 28.01.2016 werd op basis van dit visum een terugmeerverzoek gericht aan de Franse instanties die op 29.03.2016 met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Somalische nationaliteit, werd gehoord op 26.01.2016 en verklaarde dat hij Somalië op 21.09.2015 verliet om met een bus naar Ethiopië te reizen en daar tot 25.11.2015 in Addis Abeba in het huis van zijn smokkelaar te verblijven. Hij gaf aan vervolgens met een vals paspoort met het vliegtuig naar een voor hem onbekend land te zijn gevlogen. Hij gaf aan op 26.11.2015 met de trein naar België te zijn doorgereisd. In België diende de betrokkene diezelfde dag nog een asielaanvraag in. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij niet wist dat hij in België was toen hij zijn asielaanvraag deed. Hij dacht dat hij in Engeland was, maar hoorde pas in de wachtrij dat hij in België was. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan niet naar Frankrijk te willen, maar gaf eveneens aan geen specifiek bezwaar te hebben tegen een overdracht. Hij verklaarde bescherming te zoeken en daarom naar België te zijn gekomen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als

grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

De Franse instanties stemden op 29.03.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We merken op dat de betrokkene aangaf niet naar Frankrijk te willen, maar wel bescherming te zoeken.

Dienaangaande benadrukken we dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen te ervaren. Hij gaf aan een medisch attest van zijn dokter te hebben en verklaarde dat hij foto's heeft laten nemen van zijn been, maar dat hij er nog geen uitslag van had. Hij verklaarde last te hebben van zijn rechter enkel. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 1 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op, daar de verzoekende partij op 27 mei 2016 werd overgedragen aan Frankrijk. Volgens de verwerende partij zou de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure de Dublin-III-Verordening van toepassing is, nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Frankrijk dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, aangezien zij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 29, 3, van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: "Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."

Artikel 30, 2, van de Dublin-III-Verordening bepaalt: "Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit

in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder niet kan worden gevolgd als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij betoogt haar middel als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. Verzoekende partij zal uitgewezen worden naar Frankrijk, waar zij gevaar loopt om meerdere redenen:

- Ze riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal worden behandeld;
- Ze riskeert dat ze niet zal kunnen genieten van een opvangplaats of zelfs een schending van het non refoulementbeginsel.

II.4. De problemen en tekortkomingen in de Franse asielprocedure worden door de verwerende partij als volgt gerelativeerd:

“Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.”

II.5. Nochtans vermeldt pagina 53 van het AIDA-rapport, geactualiseerd in december 2015 en waar verwerende partij tevens naar verwijst, meerdere moeilijkheden voor asielzoekers om informatie te verkrijgen over hun asielprocedure in Frankrijk en tevens moeilijkheden om toegang te hebben tot NGO's en het UNHCR :

II.6. Ook de moeilijkheden voor de Franse autoriteiten om asielzoekers effectief opvang te verlenen nemen toe, cf p. 73 (rapport AIDA, actualisé en décembre 2015) :

De pagina's 75-76 van het AIDA-rapport tonen duidelijk aan dat de opvangproblemen niet mogen worden onderschat::

Zelfs mocht de Raad van oordeel zijn dat de problemen in Frankrijk niet van die aard zijn, dat zij systematisch zijn –quod non- dan nog kunnen ze niet worden genegeerd en had verwerende partij individuele garanties aan Frankrijk moeten vragen dat er effectief medische verzorging en opvang voor de verzoekende partij voor handen zou zijn wanneer zij wordt overgedragen aan Frankrijk.

Het EHRM heeft bovendien gesteld in de zaak Tarakhl c/ Suisse dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en dat zij een bijzondere bescherming nodig hebben ; hetgeen inhoudt dat de verwerende partij in staat moet zijn om «garanties» te geven aan 'Dubliners' die overgedragen zullen worden.

Het enige wat de verwerende partij hieromtrent motiveert is het volgende: “De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene”.

II.7. Zelfs het non refoulementbeginsel wordt regelmatig geschonden in Frankrijk. De verwerende partij vindt het kennelijk zelfs niet de moeite hierbij stil te staan.

Het AIDA-rapport (geactualiseerd in december 2015) vermeldt de schendingen van het non refoulementbeginsel nochtans.

Cf. p. 20 :

11

Cf. rapport AIDA, p. 24 :

« [...] »

II.8. Het rapport MUZNIEK (<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2723506&SecMode=1&DocId=2256640&Usage=2>) bekritiseert tevens de kwaliteit van de Franse asielprocedures. Cf. randnummer 128 :

Zelfs mochten de meldingen van de schending van artikel 3 EVRM, hierboven aangehaald, niet 'systematisch' en 'automatisch' zijn, dan nog ontslaat dit er de verwerende partij niet van een rigoureuus onderzoek te voeren en het zorgvuldigheidsbeginsel te respecteren.

Zo herhaalt de verzoekende partij in dit verband dat de verwerende partij – ook gelet op haar gezondheidstoestand- garanties aan Frankrijk had moeten vragen dat zij een opvangplaats zou toegewezen krijgen.

II.9. Indien de verwerende partij de verzoekende partij overdraagt aan Frankrijk, dan maakt zij zich minstens indirect schuldig aan potentiële schending van artikel 3 EVRM, dat elke vorm van onmenselijke en vernederende behandelingen in de meest absolute bewoordingen verbiedt.

Het is dan ook verwonderlijk dat de verwerende partij zich, zonder gedegen onderzoek, durft te beroepen op het intracommunatair vertrouwensbeginsel ten opzichte van Frankrijk.

II.10. La partie défenderesse cite plusieurs rapports, mais n'en tire point les conclusions correctes. Elle a donc manifestement violé le principe de prudence et elle a manqué à son obligation de faire un examen rigoureux tel que prescrit par l'article 3 CEDH."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat Frankrijk niet zou kunnen beschouwd worden als de verantwoordelijke staat voor de behandeling van haar asielaanvraag, gelet op beweerde tekortkomingen in de asielprocedure en opvang. De verzoekende partij is verder van mening dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie individuele garanties aan Frankrijk had moeten vragen om na te gaan of er effectief medische verzorging en opvang voor verzoekende partij voorhanden zou zijn wanneer zij overgedragen zou worden aan Frankrijk. Verder meent zij ook dat er een schending zou zijn van het non-refoulementbeginsel. Zij verwijst hiervoor naar het AIDA-rapport.

Wat betreft de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 26.11.2015 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn geboorteakte voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 28.09.2015 een Schengen-visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten in Djibouti. Het visum werd afgeleverd op 28.09.2015 en was geldig voor 60 dagen.

Op 28.01.2016 werd op basis van dit visum een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 29.03.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Somalische nationaliteit, werd gehoord op 26.01.2016 en verklaarde dat hij Somalië op 21.09.2015 verliet om met een bus naar Ethiopië te reizen en daar tot 25.11.2015 in Addis Abeba in het huis van zijn smokkelaar te verblijven. Hij gaf aan vervolgens met een vals paspoort met het vliegtuig naar een voor hem onbekend land te zijn gevlogen. Hij gaf aan op 26.11.2015 met de trein naar België te zijn doorgereisd. In België diende de betrokkene diezelfde dag nog een asielaanvraag in.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij niet wist dat hij in België was toen hij zijn asielaanvraag deed. Hij dacht dat hij in Engeland was, maar hoorde pas in de wachtrij dat hij in België was. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan niet naar Frankrijk te willen, maar gaf eveneens aan geen specifiek bezwaar te hebben tegen een overdracht. Hij verklaarde bescherming te zoeken en daarom naar België te zijn gekomen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen in de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

De Franse instanties stemden op 29.03.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire

Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We merken op dat de betrokkene aangaf niet naar Frankrijk te willen, maar wel bescherming te zoeken. Dienaangaande benadrukken we dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde gezondheidsproblemen te ervaren. Hij gaf aan een medisch attest van zijn dokter te hebben en verklaarde dat hij foto's heeft laten nemen van zijn been, maar dat hij er nog geen uitslag van had. Hij verklaarde last te hebben van zijn rechter enkel. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met (negatieve) internationale rapporten.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Frankrijk, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Frankrijk het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op de asielprocedure. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat verzoekende partij geen enkel specifiek bezwaar heeft tegen een behandeling van haar asielaanvraag door Frankrijk.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Frankrijk.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Frankrijk niet verder dan de loutere verklaring: “Geen specifiek bezwaar. Wel zoek ik hier bescherming, daarom kwam ik hier naartoe”.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Frankrijk slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Frankrijk geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om dez reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt;

- verzoekende partij zelf heeft verklaard geen specifieke bezwaren te hebben die zich verzetten tegen de behandeling van de asielaanvraag door Frankrijk.

Verzoekende partij verwijst naar internationale verslagen.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Frankrijk. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke

algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Verzoekende partij verwijst enkel naar het AIDA-rapport, waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich eveneens steunde bij het nemen van de bestreden beslissing.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder echter gelden dat het loutere feit dat in het AIDA-rapport ook bedenkingen worden geformuleerd betreffende de grote uitdagingen waarmee Frankrijk -net als menig ander Europees land- geconfronteerd wordt in het kader van de huidige asielcrisis, uiteraard niet kan volstaan om te besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Het loutere feit dat de Franse autoriteiten met een aantal problemen geconfronteerd worden in het kader van de huidige asielprocedure, kan niet volstaan om af te zien van de toepassing van artikel 12(2) van de Dublin III-verordening. Verweerder verduidelijkt dat elke EU-lidstaat voor grote uitdagingen staat en aldus in eender welke lidstaat bemerkingen/kritieken kunnen geformuleerd worden nopens de asielprocedure en de opvangmogelijkheden.

Het feit dat kritiek kan geformuleerd worden nopens het asielsysteem in Frankrijk, volstaat allerminst om te besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd, doch werd besloten dat er geen enkele aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er moeilijkheden zouden zijn om toegang te hebben tot NGO's en het UNHCR, laat verweerder gelden dat dit geen reden is om aan te nemen dat de toegang tot de asielprocedure minder gewaarborgd zou zijn in Frankrijk dan in België, waardoor een terugleiding naar Frankrijk een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Terwijl uit het rapport geenszins blijkt dat er structurele tekortkomingen zijn die maken dat contact met NGO's en het UNHCR niet mogelijk is. De enige moeilijkheden waarvan melding wordt gemaakt hebben betrekking op personen die worden vastgehouden aan de grens of op afgelegen plaatsen. Verzoekende partij bevindt zich niet in een dergelijke situatie, waardoor de kritiek geen betrekking heeft op verzoekende partij.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij recht heeft op bijstand van een advocaat. Verweerder merkt hierbij nog op dat uit het AIDA-rapport (p. 15 AIDA-rapport) blijkt dat elke asielzoeker recht heeft op bijstand van een advocaat in Frankrijk. Dit wordt overigens ook niet betwist door verzoekende partij.

Verzoekende partij wordt bovendien ook actueel bijgestaan door een advocaat, die haar kan toelichten wat de rechten van verzoekende partij zijn in de asielprocedures in Frankrijk.

Evenmin kan voorgehouden worden dat de Franse autoriteiten moeilijkheden zouden hebben om asielzoekers effectief opvang te verlenen.

De bestreden beslissing maakt immers uitdrukkelijk gewag van het volgende:

"In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verzoekende partij kan aldus niet dienstig volhouden dat de opvangmoeilijkheden voor de Franse autoriteiten zouden toenemen, nu de Franse autoriteiten net recente wetswijzigingen heeft aangenomen teneinde bijkomende opvangplaatsen te creëren.

Bovendien hebben de aangehaalde passages enkel betrekking op de migrantenkampen in Calais, Bordeaux en Parijs, en gaat dit enkel over personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend:

"most of them are potential asylum seekers but they do not want to apply for asylum in France and therefore have no access to the national reception framework for asylum seekers."

Gezien verzoekende partij al een asielaanvraag heeft ingediend, kan de kritiek van verzoekende partij geen toepassing vinden.

Verzoekende partij meent verder dat verweerder individuele garanties aan Frankrijk had moeten vragen en had moeten nakijken of er effectief medische verzorging en opvang voor de verzoekende partij voorhanden zou zijn wanneer zij wordt overgedragen aan Frankrijk.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent geheel terecht gemotiveerd als volgt:

“We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest TARAKHEL, toont zij geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis van voornoemd arrest liggen, vergelijkbaar zijn met deze van onderhavige casus.

Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- de zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen;
- de familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Italië te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar zij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt;
- het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Italië (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne;
- de familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin;
- de familie TARAKHEL zou in Italië worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen;
- de Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Italië aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd.

Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij, dat wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- verzoekende partij zal worden overgedragen naar Frankrijk;
- verzoekende partij is alleenstaande en heeft geen minderjarige kinderen;
- de verzoekende partij heeft niet verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een incorrecte behandeling in Frankrijk;
- in het administratief dossier van verzoekster zijn geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Frankrijk;
- de Franse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met een overname, waarbij de Franse autoriteiten zeven werkdagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht, en derhalve de nodige waarborgen kunnen voorzien opdat de verzoekende partij in menswaardige omstandigheden zullen worden opgevangen.

De rechtspraak van het EHRM kan dan ook niet naar analogie op de situatie van verzoekende partij worden toegepast.

De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Zie ook volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“4.12. Uit het zgn. Dublin-interview van 12 november 2014, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen blijkt dat eerste verzoekster op de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen het volgende antwoordde: “Omdat er veel Syriërs naar België kwamen, besloten wij ook naar België te komen.” Eerste verzoekster had bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door Spanje en gaf volgende reden op om aldaar geen asiel aan te vragen: “Omdat geen enkele Syriër in Spanje asiel aanvraagt. Mijn man besliste om naar België te komen.” Eerste verzoekster ontkende echter dat zij in Spanje problemen had gekend wat opvang of behandeling betreft. De echtgenoot van eerste verzoekster verklaarde het volgende op de vraag waarom hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen: “Omdat België de mensenrechten respecteert en omdat ik familie in België heb”. Hij stelde bezwaar te hebben tegen de behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten “omdat Spanje de asielzoekers heel slecht

behandelen". De echtgenoot van eerste verzoekster bevestigde enerzijds dat hij zelf 'persoonlijk' slecht behandeld werd, maar stelde anderzijds steeds opvang te hebben gekregen. Uit de blote beweringen van verzoekers kan niet worden afgeleid dat zij persoonlijk reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van een behandeling die niet conform is aan artikel 3 van het EVRM. Verzoekers hebben geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).". (R.v.V. nr. 146 580 van 27 mei 2015)

"De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster door verweerder werd gehoord en ontkende ooit in Spanje te zijn geweest. Zij bleef bij dit standpunt ook toen zij werd geconfronteerd met het feit dat haar vingerafdrukken in Spanje werden genomen. Toen verweerder haar vroeg of zij er een probleem mee zou hebben indien haar asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten zou worden behandeld, antwoordde zij opnieuw ontkennend en gaf zij aan de beslissing van verweerder te zullen volgen. Verzoekster erkent nu dat zij in Spanje heeft verbleven en stelt dat zij daar in vochtige tenten werd ondergebracht met haar kinderen en dat haar kinderen hierdoor ziek en getraumatiseerd zijn. Er zijn evenwel geen stukken waaruit kan worden afgeleid dat Spanje vluchtelingen opvangt in tentenkampen die niet aan bepaalde standaardvereisten voldoen en gelet op het feit dat verzoekster stelt eigenlijk niet te weten waar zij zich op een bepaald ogenblik bevond en het gegeven dat zij volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar verblijf in Spanje kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij persoonlijk incorrect werd behandeld in Spanje." (R.v.V. nr. 145.145 van 8 mei 2015)

Verweerder besluit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar rechten in Frankrijk niet zullen gerespecteerd worden, nu Frankrijk, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Frankrijk de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Frankrijk is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van de asielaanvraag in Frankrijk minder waarborgen zou genieten dan in België.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Verzoekende partij dient zijn rechten in Frankrijk uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld -wat geenszins vaststaat, temeer nu er in het verleden t.a.v. verzoekende partij ook geen probleem is gebleken m.b.t. de Franse asielprocedure- dient zij zich tot de hogere autoriteiten te wenden.

Ten overvloede merkt de verweerder nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds nu de lidstaten in de preambule van het EU-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verder houdt verzoekende partij nog voor dat het non-refoulementbeginsel regelmatig zou geschonden worden in Frankrijk. Zij verwijst hierbij naar het AIDA-rapport.

Verweerder merkt vooreerst op dat omtrent het non-refoulementbeginsel de bestreden beslissing geheel terecht als volgt motiveert:

"We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. [...]

Dienaangaande benadrukken we dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering."

Verzoekende partij merkt voor het overige nog op dat de geciteerde paragraaf alleszins niet van toepassing is op de situatie van verzoekende partij, nu verzoekende partij niet zal geweigerd worden aan de grens. De Franse autoriteiten hebben immers uitdrukkelijk ingestemd met het overnameverzoek, waardoor verzoekende partij, na de overdracht aan Frankrijk, een asielaanvraag zal kunnen indienen bij de bevoegde instanties die aldaar op haar merites zal beoordeeld worden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde hieromtrent geheel terecht de bestreden beslissing als volgt:

“De Franse instanties stemden op 29.03.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.”

Verzoekende partij stelt tenslotte dat uit het MUZNIEK rapport zou blijken dat de Franse asielprocedures onvoldoende kwalitatief zijn.

Uit de aangehaalde passage blijkt dat door het EHRM in een aantal zaken werd geoordeeld dat de kwaliteit en efficiëntie van de asielprocedure diende te worden verbeterd. Hieruit blijkt echter niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen, nu de rechtspraak van het EHRM uiteraard verbonden is aan de concrete context van de individuele gevallen die aan de beoordeling van het EHRM worden voorgelegd.

Uit het AIDA rapport blijkt niet dat er op het vlak van de kwaliteit en efficiëntie van de asielprocedure structurele tekortkomingen zouden zijn.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekende partij brengt geen enkele element aan waaruit blijkt dat Frankrijk momenteel de asielaanvraag van de verzoekende partij die in toepassing van de Verordening 604/2013 (EG) overgenomen wordt van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat art. 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU geschonden is.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

[De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.]

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad stelt vast dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of de beslissing om toepassing te maken van de in de Dublin-III-Verordening voorziene bevoegdheidsregels – waardoor diende te worden geconcludeerd dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de verzoekende partij zich derhalve naar Frankrijk zou dienen te begeven – tot gevolg zou kunnen hebben dat de verzoekende partij het slachtoffer wordt van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De verwerende partij heeft geoordeeld dat dit niet het geval is en hierbij vooreerst aangegeven heeft dat Frankrijk een Europese lidstaat is, dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM, dat de Franse autoriteiten het non-refoulementbeginsel respecteren en dat asielaanvragen in Frankrijk aan een individueel onderzoek worden onderworpen, dat men er een beroep kan doen op onafhankelijke beroepsinstanties indien de asielaanvraag onterecht zou worden afgewezen en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De verwerende partij heeft daarnaast uiteengezet dat uit een recent rapport over Frankrijk blijkt dat vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Frankrijk toegang hebben tot de asielprocedure. Voorts heeft de verwerende partij erop gewezen dat hoewel er in het AIDA-rapport kanttekeningen worden gemaakt inzake de capaciteit van de opvangstructuren voor asielzoekers, uit ditzelfde rapport verder toch ook blijkt dat Frankrijk in alle departementen werk maakt van het creëren van bijkomende opvangplaatsen. De verwerende partij heeft tevens aangegeven dat de Franse wetgeving werd aangepast, waardoor nu is voorzien dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. De verwerende partij heeft derhalve vastgesteld dat er, gelet op de verdragen en de wetbepalingen die door de Franse autoriteiten dienen te worden gerespecteerd en gelet op de vaststellingen die op het terrein werden gedaan, voldoende garanties zijn dat de verzoekende partij in Frankrijk een asielverzoek

zal kunnen indienen, dat dit verzoek correct zal worden behandeld, dat het non-refoulementbeginsel zal worden gerespecteerd en dat zij een gepaste opvang en ondersteuning zal genieten.

De verzoekende partij stelt dat zij het risico loopt dat haar asielaanvraag niet goed zal worden behandeld doch toont dit niet aan door toe te lichten dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het verstrekken van inlichtingen aan asielzoekers omtrent de procedures waarvan zij gebruik kunnen maken nog beter kan worden georganiseerd en ook de organisatie van de toegang tot niet-gouvernementele organisaties en het UNHCR nog voor verbetering vatbaar is. Het weergegeven citaat is bovendien niet van die aard dat het de Raad toelaat te besluiten dat de kwaliteit van de Franse asielprocedure dusdanig ondermaats is dat dient te worden besloten dat er een reëel risico bestaat dat de verzoekende partij, zonder een deugdelijk onderzoek van haar aanvraag, zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst.

In tweede instantie stelt de verzoekende partij dat zij in Frankrijk misschien niet zal kunnen beschikken over een opvangplaats. Zij verwijst in dit verband naar het gegeven dat in het AIDA-rapport wordt vermeld dat er een onvoldoende capaciteit is in de reguliere opvangcentra. Het loutere feit dat er, ingevolge de grote toestroom van asielzoekers, niet steeds voldoende opvangcapaciteit is in de reguliere opvangcentra laat evenwel niet toe te concluderen dat de verwerende partij de situatie in Frankrijk inzake de opvang van asielzoekers verkeerd beoordeelde. De verwerende partij heeft immers uiteengezet dat er in alle departementen bijkomende opvangplaatsen worden voorzien en deze vaststelling vindt steun in het aan de Raad overgemaakte verslag, waarin wordt uiteengezet dat de Franse autoriteiten het tekort aan plaatsen in de reguliere opvangcentra hebben ondervangen door te voorzien in allerlei vormen van noodopvang of het creëren van tijdelijke opvangplaatsen.

De verzoekende partij stelt dat in bepaalde regio's in Frankrijk ernstige problemen werden vastgesteld. Zij verwijst naar het bestaan van kampen in Parijs, doch schijnt uit het oog te verliezen dat deze kampen – volgens de informatie die zij zelf verstrekt – grotendeels werden bevolkt door personen die geen asielverzoek indienden en ten aanzien van wie de Franse overheid geen opvangverplichting had en dat twee van deze kampen ondertussen volledig zijn verdwenen. Het feit dat in de regio Bordeaux op een bepaald ogenblik een aantal alleenstaande mannen werd aangetroffen in een kamp leidt ook niet tot het besluit dat de verwerende partij de algemene situatie in Frankrijk incorrect zou hebben ingeschat. Uit het citaat dat de verzoekende partij aanbrengt blijkt trouwens dat de Franse autoriteiten een tijdelijke opvang voorstelden. Het gegeven dat een aantal vreemdelingen, die weigeren een asielaanvraag in te dienen en pogen illegaal in Groot-Brittannië te geraken, in Calais en andere plaatsen in Frankrijk kampen hebben ingericht waar de levensomstandigheden te wensen overlaten geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat de verzoekende partij, indien zij een asielaanvraag indient, geen passende opvang zal krijgen.

Bovendien heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat de Franse autoriteiten zeven dagen op voorhand zullen worden ingelicht van de komst van de verzoekende partij, zodat deze autoriteiten reeds de nodige schikkingen kunnen nemen inzake haar opvang.

De verzoekende partij stelt voorts dat de Franse autoriteiten het non-refoulementbeginsel niet altijd respecteren. Zij stelt dat er verslagen zijn inzake problemen om aan de grens een asielaanvraag in te dienen. Er blijkt niet dat de Franse autoriteiten personen, die in het raam van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen, niet de kans geven om een asielaanvraag in te dienen en hen in regel verwijderden naar een land waar zij een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Daarenboven is haar kritiek niet dienstig nu de Franse autoriteiten haar een visum hebben toegekend en zij de grens reeds kon overschrijden.

Door te benadrukken dat zij de verwerende partij wees op haar gezondheidsproblemen toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen onzorgvuldig optrad, een appreciatiefout maakte of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten miskende. De verwerende partij heeft immers rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij melding maakte van gezondheidsproblemen. Zij heeft geëit dat zij haar verklaringen onvoldoende achtte om te besluiten dat een overdracht aan Frankrijk niet mogelijk zou zijn nu geen medisch attest of andere elementen voorgelegd heeft. Gelet op het feit dat de aangevoerde medische problematiek, die niet wordt ondersteund door enig medisch attest, de verzoekende partij niet heeft verhinderd om vanuit een ander continent naar Europa te reizen en Frankrijk een buurland van België is, is dit standpunt niet kennelijk onredelijk. Er dient trouwens, ten overvloede, op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het

EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn, zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM, kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Frankrijk niet zou kunnen spelen en dat in voorliggende zaak aanvullende garanties vereist waren. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de zaak *Tarakhel* waarvan de omstandigheden niet de hare zijn, te weten een Afghaanse familie met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. De verzoekende partij is een alleenstaande man van 23 jaar zonder geattesteerde noemenswaardige gezondheidsproblemen en maakt niet aannemelijk dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*). De verzoekende partij toont niet aan waarom in haar geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij aan Frankrijk overgedragen werd, en wordt de vraag gesteld of zij bijkomende informatie heeft met betrekking tot de situatie van de verzoekende partij in Frankrijk gelet op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. De advocaat van de verzoekende partij stelt geen bijkomende informatie te hebben en verwijst naar het verzoekschrift.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt, dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek doorvoerde alvorens de bestreden beslissing te nemen of dat hij de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS